



ΟΙ ΓΕΝΝΗΤΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ

Υπό

Ν. Α. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ίατροῦ Β' Κλινικῆς

Μαιευτηρίου «Μαρίκα Ἡλιάδης»

Φυλάττεσθαι δὲ καὶ τὴν συνουσίαν καὶ γὰρ αὕτη κίνησιν ἐμποιεῖ, κοινότερον μὲν τοῖς ἄλλοις σώμασι, μάλιστα δὲ τοῖς περὶ τὴν ὑστέραν τόποις, ἡρεμίας δεομένοις· ὡς γὰρ ὁ στόμαχος ἡρεμῶν μὲν ἐγκατέχει τὴν τροφήν, τινασσόμενος δὲ πολλάκις ἀποορίπτει τὸ ληφθὲν δι' ἐμέτων, οὕτω καὶ ἡ μήτρα μὴ τινασσομένη μὲν κρατεῖ τὸ σπέρμα, σαλευομένη δὲ ἀφίησιν.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἑλληνας ἰατρός τῆς ἀρχαιότητος Σωρανὸς ὁ Ἐφέσιος ὑποδεικνύει τοὺς κινδύνους τῆς συνουσίας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης.

Θρησκευτικὰ παραγγέλματα στὴν ἀρχαιότητα, πού ἰσχύουν ἀκόμη μέχρι σήμερα καὶ σὲ πολιτισμένους λαούς, ἐπιβάλλουν τελεία ἀποφυγὴ γεννητικῶν σχέσεων σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης—ἰδίως τοὺς τελευταίους μῆνες—οἱ δὲ παραβάτες τιμωροῦνται παραδειγματικά. Τὸ Ταλμούδ, δηλαδή ὁ πολιτικός καὶ θρησκευτικός κώδικας τῶν Ἰουδαίων, θεωρεῖ τὴ συνουσία μετὰ τὴν 90ῆ ἡμέρα ἀπὸ τὴ σύλληψη, πράξις πού ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀφαίρεση τῆς ζωῆς ἐκ προμελέτης.

Σήμερα πολλοὶ συνιστοῦν τὴ συνουσία ὡς τὸ τέλος τοῦ οἰσθίου μηνός, ἀρκεῖ αὕτη νὰ γίνεται μὲ μέτρο καὶ ἡπιότητα. Ἄλλοι συνιστοῦν στὴ γυναῖκα ν' ἀποφεύγῃ τὴ συνουσία τοὺς πρώτους καὶ τοὺς τελευταίους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, καὶ μάλιστα τὶς ἡμέρες πού ἀντιστοιχοῦν στὴν περίοδο πού θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἔμμηνο ρύση, γιατί τότε ἡ διεγερσιμότητα τῆς μήτρας εἶναι μεγαλύτερη.

Ἡ τελευταία αὕτη ἀποψη, μὲ ὠρισμένες προϋποθέσεις, φαίνεται πὼς βρίσκεται περισσότερο κοντὰ στὴν ἀλήθεια, γιὰ λόγους πού θὰ ἐξηγήσαμε.

Στοὺς τρεῖς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης ἡ συνουσία μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ αἱμορραγία καὶ διακοπὴ τῆς ἐγκυμοσύνης. Αὐτὸ συμβαίνει συχνότερα σὲ γυναῖκες πού ἔχουν τάση σὲ αὐτόματες ἐκτρώσεις, καὶ μάλιστα σ' αὐτὲς πού παρουσιάζουν ὀπισθία κάμψη τῆς μήτρας. Οἱ συνέπειες αὐτὲς ἐξηγοῦνται μὲ τὸ μηχανικὸ ἐρεθισμὸ καὶ τὴν ὑπεραιμία πού προκαλεῖται στὰ γεννητικὰ ὄργανα τῆς ἐγκύου κατὰ τὴ συνουσία. Ὅταν ὅμως τὰ ὄργανα αὐτὰ εἶναι φυσιολογικὰ ἀνεπτυγμένα, σπανίως συνουσία, πού ἐκτελεῖται μὲ ἡπιότητα, προκαλεῖ δυσάρεστες ἐπιπλοκές. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἔχει ἀποδειχθῆ πὼς ἓνα μεγάλο ποσοστὸ αὐτομάτων ἐκτρώσεων ὀφείλεται ἀποκλειστικά καὶ μόνο στὶς γεννητικὰς σχέσεις, καὶ μάλιστα σὲ νεαρὲς πρωτέγκυες. Αὐτὸ ἐξηγεῖται ἀπ' τὴν ἀτελεῖ ἀνάπτυξη τῶν γεννητικῶν ὀργάνων καὶ ἀπ' τὸ ὅτι ἡ διεγερσιμότητα σ' αὐτὰ, κατὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς συνουσίας, εἶναι μεγαλύτερη.

Τοὺς τελευταίους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, καὶ μάλιστα ἐξ ἑβδομάδων πρὶν ἀπ' τὸν τοκετό, ἡ συνουσία ἀπαγορεύεται γιὰ δύο κυρίως λόγους: Πρῶτον, γιατί ἡ μήτρα ἐρεθίζεται καὶ οἱ συστολές της εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσουν πρῶμο ἢ πρόωρο τοκετό· καὶ δεύτερον, γιατί εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ λοίμωξη μετὰ τὸν τοκετό.

Ἡ πρώτη ρήξη τῶν ὑμένων ὕστερα ἀπὸ συνουσία στοὺς τελευταίους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ παράταση τοῦ τοκετοῦ, δυστοκία καί, λόγω τῆς παρατάσεως, τερματισμὸ τοῦ τοκετοῦ μὲ ἐπέμβαση, θνησιμότητα τοῦ ἐμβρίου καὶ νοσηρότητα τῆς μητέρας. Πολλὲς γυναῖκες ὠμολόγησαν πὼς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συνουσίας ἄρχισε ἡ ἐκροὴ ἀμνιακοῦ ὑγροῦ καὶ συνεχίστηκε ὡς τὴν εἰσαγωγὴ τους στὴν κλινικὴ. Εἶναι περιττὸ νὰ τονίσῃ κανεὶς πὼς ὁ κίνδυνος λοιμώξεως ὕστερα ἀπὸ τὴ ρήξη τῶν ὑμένων μετὰ τὴ συνουσία ἢ τὴ συνουσία πού ἐγίνε μετὰ τὴ ρήξη των εἶναι μεγαλύτερος.

Ἐκτὸς ἀπ' τὸν πρόωμο ἢ πρόωρο τοκετό, ἄλλη σοβαρὴ συνέπεια πού προέρχεται ἀπὸ συνουσία εἶναι ἡ ἐπιλόχεια λοιμώξε. Τῆ σχέση μετὰξὺ συνουσίας καὶ ἐπιλοχείας λοιμώξεως μελέτησε πρῶτος ὁ Ruce στὴν κλινικὴ τοῦ Bumm. Ὁ Doederlein ἀπέδειξε πὼς ἡ μικροδιακὴ χλωρίδα τοῦ ἀνωτέρου τμήματος τοῦ κόλπου παραμένει ἀμετάβλητη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ ἡ ἀνάπτυξη τῶν μικροβίων σ' αὐτὸ ἐμποδίζεται ἀπὸ βακτηρίδια. Τὰ βακτηρίδια αὐτὰ πῆραν τὸ ὄνομα τοῦ Doederlein καὶ ἔχουν τὴν ἰκανότητα νὰ ἀποσχίζουσι τὸ γλυκογόνο πού ὑπάρχει στὸ ἐπιθήλιο τοῦ κόλπου καὶ παράγεται γαλακτικὸ ὀξύ. Νεώτερες ἐρευνες ἀπέδειξαν, πὼς ἡ ἀπόσχεση αὐτὴ ὀφείλεται στὴ θυλακίνη, τὰ δὲ βακτηρίδια τοῦ Doederlein τὴν ὑποδοιοιοῦν.

Αὐτὰ συμβαίνουν στὸ ἀνώτερο τμήμα τοῦ κόλπου. Στὸ κατώτερο ὅμως τμήμα του ἡ χλωρίδα μεταβάλλεται καὶ τὰ μικροβία εἶναι περισσότερα, ἐπειδὴ ἐπικοινωνεῖ μὲ τίς πτυχῆς τῶν χειλέων τοῦ αἰδοίου, τοὺς πόρους τῶν Bartholinian καὶ παραουρηθρικῶν ἀδένων, τὴν οὐρήθρα καὶ τὸν δακτύλιο. Ἔτσι τὸ περιβάλλον αὐτὸ τοῦ κατωτέρου τμήματος τοῦ κόλπου ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν κατάστασιν στὴν ὁποία βρίσκονται τὰ ἔξω γεννητικὰ ὄργανα.

Τὸ γαλακτικὸ ὀξύ ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξη τῶν περισσότερων μικροβίων. Μετὰ τὴ συνουσία ὅμως ἡ ἀλκαλικότητα τοῦ σπέρματος ἐπιδρᾷ στὴ ζωτικότητα τῶν βακτηριδίων, κι ἔτσι τὰ μικροβία πού μπαί-

νουν μὲ τὴ συνουσία ἀπὸ τὰ ἔξω γεννητικὰ ὄργανα κατορθώνουν νὰ ἐπιζήσουν καὶ εἶναι ἔτοιμα νὰ δράσουν στὴν πρώτη εὐκαιρία.

Σπανίως συμβαίνει οἱ σχέσεις νὰ ἐξακολουθήσουν μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας τοῦ τοκετοῦ ἢ ἀκόμη—πολὺ σπανίως—καὶ μετὰ τὴ ρήξη τοῦ θυλακίου ἢ τὴν ἐναρξὴ τῶν ὠδίνων. Οἱ συνέπειες βέβαια μιᾶς τέτοιας ἀπειρικοψίας εἶναι μεγαλύτερες. Μία στατιστικὴ τοῦ Vignes, σὲ 400 περιπτώσεις, ἀναφέρει 37% μολύνσεις ἀπὸ συνουσία πού προηγήθηκε μερικὲς ὥρες πρὶν τοῦ τοκετοῦ, 20% μολύνσεις ἀπὸ συνουσία πού προηγήθηκε λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπ' αὐτὸν καὶ 9% μολύνσεις ἀπὸ συνουσία πού προηγήθηκε ἓνα μῆνα πρὶν ἀπὸ τὸν τοκετό.

Γιὰ τοὺς λόγους πού ἀναφέραμε, δὲν θὰ πρέπει νὰ παραμελοῦμε τίς συμβουλὲς πού ἔχουν σχέση μὲ τίς γεννητικὲς σχέσεις εἰς τὴν ἔγκυο. Ἐπίσης πρέπει πάντα νὰ μαθαίνουμε ἀπ' τὴν ἐπίτοκο ἂν τίς τελευταῖες ἡμέρες ἢ ὥρες ἦρθε σὲ συνουσία. Ἡ προσοχὴ μας πρέπει νὰ στρέφεται περισσότερο σὲ γυναῖκες λαϊκῶν τάξεων καὶ τῆς ὑπαίθρου, γιατί αὐτὲς δὲν τηροῦν τοὺς ὄρους πού ἀναφέραμε καὶ γιατί ἡ ἔλλειψη καθαριότητος σ' αὐτὲς μεγαλώνει τὸν κίνδυνο λοιμώξεως.

Τὸ γεγονός ὅτι σήμερα ἔχομε στὴ διάθεσή μας τὰ ἀντιβιοτικὰ φάρμακα καὶ προλαμβάνομε κάθε λοιμώξη, δὲν σημαίνει πὼς ὅ,τι ἀναφέραμε ἔπαψε πιά νὰ ἔχῃ σημασία καὶ πὼς δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐπεκτεινώμασθε ὡς τίς γεννητικὲς σχέσεις ὅταν δίνουμε συμβουλὲς στὴν ἔγκυο. Πιστεύομε πὼς καὶ αὐτὲς πρέπει νὰ παρακολουθοῦνται καὶ νὰ ἐλέγχωνται. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε πὼς μέχρι χθὲς ἀκόμη μιὰ βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐκτέλεση Καισαρικῆς τομῆς ἀποτελοῦσε ὄχι μόνο ἡ προηγηθεῖσα συνουσία, ἀλλὰ καὶ ἡ κολπικὴ ἀκόμη ἐξέταση, ἀσχέτως ἂν σήμερα, σὲ ὠρισμένες περιπτώσεις, καταφεύγαμε στὴν Καισαρικὴ τομὴ ἀκόμη καὶ ὕστερα ἀπὸ ἐπανειλημμένες ἀπόπειρες ἐμβρουλικίας.

Τὰ συμπεράσματα πού μποροῦμε νὰ βγάλουμε ἀπ' τὴν σχέση ἀνάμεσα στὴν ἐγκυμοσύνη καὶ στὴς γεννητικὲς σχέσεις, εἶναι τὰ ἑξῆς: Θὰ ἐπιτρέψωμε τὴν ἡπία καὶ μὲ μέ-

τρο συνουσία μέχρι τὸν ὄγδοο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης. Πέρα ἀπ' αὐτόν, ὁ κίνδυνος τῆς προώρου ρήξεως τοῦ θυλακίου καὶ τῆς ἐπιλοχίαιου λοιμώξεως ἀπαγορεύουν τὴ συνουσία. Ἄν ὅμως ἔχουν προηγηθῆ αὐτόμα-

τες διακοπὲς στοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης ἢ παρουσιάζωνται πόνοι στὸ ὑπογάστριο καὶ ὀσφυαλγίες, ἡ συνουσία πρέπει ν' ἀπαγορευθῆ καὶ μέχρι τὸν τρίτο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης.

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΑΤΟΜΙΚΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΓΕΝΟΣ ΘΑ ΣΩΘΗ ΜΕ ΕΙΔΙΚΑΣ «ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΖΩΗΣ»

Λονδίνον.— Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔχουν ἰδρυσθῆ Τράπεζαι ὀφθαλμῶν, αἵματος, ὀστέων καὶ δέρματος. Εἰς τὴν διεθνή αὐτὴν ἀγοράν, αἱ Τράπεζαι ὀστέων εἶναι σχετικῶς νέαι. Καὶ αἱ τελευταῖαι εἶναι αἱ Ἀτράπεζαι ζωῆς ἢ Τράπεζαι ἀναπαραγωγῆς. Ὁ ἄτομικὸς φυσικὸς Δόκτωρ Ράφολ Λάπ, ὁ ὁποῖος μελετᾷ τὰς συνεπειὰς τῆς ἀκτινοβολίας ἐπὶ τῶν μελλουσῶν γενεῶν, ἐνεφανίσθη τελευταίως ἐνώπιον μιᾶς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κογκρέσσου εἰς τὴν Οὐάσιγκτον καὶ ἐδήλωσεν ὅτι, κατόπιν προσεκτικῆς μελέτης, ἔχει πεισθῆ ὅτι ἡ Τράπεζα ἀναπαραγωγῆς εἶναι ὁ μόνος τρόπος διατηρήσεως τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὸ τὴν παροῦσαν μορφήν της. Ὁ Δρ. Λάπ παραδέχεται ὅτι ἡ ἔνδοξος του ξενίζει καὶ ἤδη προεκάλεσε διεσπαστικὰς ἀντιδράσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀναμεγνύονται θρησκευτικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐνδιαφέρονται κυρίως διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους εἰς τὴν περίπτωσιν πλῆθους ἀτομικῆς καταστροφῆς. Εἰς τὴν Εὐρώπῃν τὸ πρόβλημα εἶναι στενωτέρον. Τὰ δέκα τοῖς ἑκατόν τῶν ζευγῶν εἶναι ἀτεκνα. Τοῦλάχιστον ἓνα ἐκαστὸν ἀτέκνων ζευγῶν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποκτήσῃ παιδί ἀπὸ κάποιον ἄγνωστον πατέρα. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι χιλιάδες γυναῖκες ἀπευθύνουν κατ' ἔτος τὴν παράκλησιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἰατροὺς των, μίαν παράκλησιν πού τοὺς φέρει εἰς δύσκολον θέσιν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ζευγῶν αὐτῶν καὶ ἡ ἀδημονία των δεικνύουν ὅτι πρόκειται περὶ προβλήματος τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραμερισθῆ.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐκκλησιαστικὸι ἡγῆται συμφωνοῦν εἰς τὸ ὅτι ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις εἶναι ἀμάρτημα, ἐὰν ὄχι παρανόμος πράξις. Ἐνας ἐκπρόσωπος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ πατήρ Πῶλ Κραῖν, ὠμίλησεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τῆς ἐκκλησίας του ὅταν εἶπεν ὅτι «οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ζῶα διὰ νὰ ἀναπτύσσωνται μέσῳ δοκιμαστικῶν σωλήνων. Μόνον ὁ εἰδωλολατρικὸς κόσμος θὰ τοὺς ἐχρησιμοποίει κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν». Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπουρου πιστεύει ὅτι ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις παραβιάζει τὴν ἀποκλειστικότητα τοῦ γάμου μεταξὺ τοῦ συζύγου καὶ τῆς συζύγου καὶ ἀποτελεῖ ἀπάτην ἔναντι τοῦ παιδίου τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ γεννηθῆ, τῶν ὑποθετικῶν γονεῶν καὶ τῆς κοινωνίας γενικώτερον. Ἄλλ' ὁ πρωτοπρεσβύτερος Τζαίμς

Πήκ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς Νέας Ὑόρκης δὲν συμφωνεῖται τὰς ἀντιλήψεις αὐτάς.

Ἐὰν οἱ ἐπιστήμονες συμφωνοῦνται τὴν πρόβλεψιν τοῦ Δρ. Λάπ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ σύγχρονοι «ἀκτινοβολημένοι» ἄρρηνες ἔχουν βεβλαμμένα γονίδια, τὰ ὁποῖα θὰ προκαλέσουν καταστροφήν εἰς τὰς μελλούσας γενεάς, πρέπει νὰ μετὰσχωμεν τῆς συζητήσεως ἡ ὁποία ἀφορᾷ τὴν ὑγείαν τῶν μελλουσῶν γενεῶν. Ὁ Δρ. Λάπ προειδοποιεῖ: «Κάθε ἀτομικὴ ἐκρηξις, δοκιμαστικὴ ἢ ὄχι, αὐξάνει τὴν ἀκτινοενέργειαν τῆς ἀτμοσφαιρας. Τὴν πίνομεν μὲ τὸ νερὸ, τὴν τρώομεν μὲ τὸ τυρὶ τὸ ὁποῖον παράγεται ἀπὸ τὸ γάλα ἀγελάδων πού ἔφαγαν ἠκτινοβολημένην χλόην».

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἓνα ἠκτινοβολημένον ζεῦγος ἔχει τρία παιδιά. Ἡ βλάβη δὲν θὰ εἶναι φανερὴ οὔτε εἰς τὰ παιδιά, οὔτε εἰς τὰ ἐγγόνια του. Ἀλλὰ κάποιον σοβαρὸν ἐλάττωμα θὰ ἐκδηλωθῆ εἰς κάποιον διεσπαστὸν, ἢ δὲ «ἀδυναμία» αὐτὴ θὰ κληρονομηθῆ ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους του. Ὁ ἐξέχων Βρεττανὸς γενετιστῆς Δρ. Ρ. Μπῆττυ συμφωνεῖ εἰς τὸ ὅτι εἶναι αἱ ἀκτινοβολιαὶ βλάπτουσι τὰ κύτταρα τῆς ἀναπαραγωγῆς. Εἶναι γνωστὸν ὅτι πολλὰ παιδιά τῶν ἰατρῶν οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται μὲ μηχανὰς ἀκτίνων Χ γεννῶνται νεκρά. Πολλοὶ ἐπιστήμονες φοβοῦνται ὅτι θὰ γίνῃ κακὴ χρῆσις τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως. Γνωρίζουν, ὅτι μερικὰ κράτη ἐνδέχεται νὰ προσπαθῆσιν νὰ δημιουργήσιν «ἀνωτέραν φυλήν». Ἐξ ἄλλου ὁ Καθηγητῆς Πήνροση τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου διερωτᾷται ἐὰν δυνάμεθα νὰ βελτιώσωμεν τὴν φύσιν.

Σήμερον, τὸσον εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρεττανίαν ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, οἱ δόται ἀμείβονται μὲ 20-50 λίρας. Οἱ ἰατροὶ λέγουσι ὅτι ἕκαστος δότης δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῆ περισσώτερον ἀπὸ τέσσαρας φορὰς κατ' ἔτος καὶ ὄχι περισσώτερον ἀπὸ πέντε ἔτη. Ὑποστηρίζεται ὅτι αἱ Τράπεζαι ἀναπαραγωγῆς θὰ ἐπηρεαζοῦνται ἐπιπορευτικὴν ἐπίβλεψιν, ἐνῷ ταυτοχρόνως οἱ νομικοὶ μελετοῦν τὰς νομικὰς πλευράς τοῦ θέματος. Εἶναι δύσκολον νὰ ὑπολογισθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἔχουν γεννηθῆ ἕως τῶρα εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπῃν μὲ τὴν μεσολάβησιν τῶν «δοκιμαστικῶν σωλήνων». Ὁρισμένοι πιστεύουν ὅτι φθάνουν τὰς 150.000.